

IZJAVE IZ GLEDALIŠTA ILI DOJMOVI O PREDSTAVI NEKIH "NEKAZALIŠTARACA" I "KAZALIŠTOLJUBACA" U PUBLICI

PROFESORICA ENGLESKOGA JEZIKA (u jednoj zagrebačkoj gimnaziji):

* Shakespeare se vratio u hrvatsko kazalište i to je činjenica koja me jako veseli. *Hamlet* prije nekoliko godina u ovoj istoj kući, pa *Othello* u za kazalište neobičnu i neočekivanu prostoru *Besta*, *Macbeth* u dvorištu, zapravo pod gotovo vojničkim šatorom u Frankopanskoj, pa *Richard Treći* oko kojega se diglo puno prašine. Priprema se *Zimska priča*, na Ljetnim igrama/Dubrovačkom festivalu, čujem, *Julije Cezar* Mogu reći da se i sama pomalo bavim Shakespeareom, ponešto i prevodim, i ne propuštam ga nikad u kazalištu. Tako sam svojevremeno gledala *Kralja Leara* u Londonu, a posebno mi se usjekla u pamćenje predstava prije desetak godina u *Gavelli*. Ta je predstava potpuno promijenila moj način gledanja na tu tragediju, a i na kazališnu umjetnost. Intrigantna, topla i nevjerojatno tužna predstava s glumačkim majstorijama Fabijana Šovagovića, Rade Šerbedžije u najboljem izdanju, Krešimira Zidarića, Anje Šovagović. Normalno je da su mi se, gledajući ovu predstavu, nužno nametale usporedbe s tom i engleskom predstavom. Vanja Drach izniman je glumac s nevjerojatnom energijom i glumačkim nervom. U *Learu* je uvijek zanimljivo promatrati zašto Lear odbije najdražu/voljenu Cordeliju i naljuti se na nju, a Nataša Dorčić, koju iznimno cijenim kao glumicu, kao da nije pružila baš prave razloge. Uvjerljivijima mi se čine dvije "zločeste" kćeri (Vanja Matujec i Ena Begović). Neobična mi je i jako dobra bila transformacija Livija Badurine, kojega jako dugo nisam gledala u Hrvatskoj i Tomislava Stojkovića, kojega sam gledala u ipak manjim ulogama. Čini mi se da predstava ipak djeluje pomalo prazno i hladno (a pozitivne i negativne emocije vrlo su izražene u Shakespeareu), iako je scena, s krugom koji se kreće, riješena vrlo zanimljivo.

Izjava A. M. nakon premijere u HNK-u.

Ena Begović i Siniša Popović

STUDENTICA NOVINARSTVA (22 godine):

* Zapravo sam zaražena kazalištem. Već sam se pokušala upisati na Akademiju, a ako to ni ove godine ne uspijem, pokušala bih barem sa studijem teatrologije koji mogu upisati studenti svih, valjda humanističkih, fakulteta, a čula sam da im je omogućeno gledanje proba i pravljenje bilježaka, kontaktiranje s glumcima, upoznavanje s tim neobičnim svijetom. U gimnaziji sam glumila u nekim amaterskim predstavama, ali to je nešto potpuno drugo. Shakespeare spada u klasike europske književnosti i uvijek je izazov i za glumce i za redatelje i za nas, zasad običnu, publiku. Iako mi se čini da Shakespeare veću pažnju pridaje muškim dramskim osobama, žene vrlo zanimljivo osjećajno nijansira. Tako sam se pokušala pronaći u nekoj od sestara i za vrijeme predstave razmišljala sam kako bih ja to napravila. Iako sam tekst ponovno pročitala prije nekoliko dana, kad sam saznala da idem na predstavu, čini mi se da je to jako teško i da čovjek sam malo može napraviti. Vidim da je izabrana vrhunska glumačka ekipa i jako mi je drago što sam vidjela ovo uprizorenje, iako mi se čini da je sve manje blještavo od onoga što sam zamišljala (možda su filmovi krivi za pomalo iznevjerena očekivanja). Mislim, ipak, da ću predstavu morati još jedanput pogledati, jer se s galerije, gdje sam sjedila, ne vidi dobro mimika i neke nijanse u glumi.

Izjava Z. V. nakon četvrte reprize u HNK-u.

UČENIK PETE GIMNAZIJE U ZAGREBU (16 godina):

* Naša generacija kao da nije baš predodređena za kazalište, jer nam se čini da je to umjetnost manje dinamična i životna nego npr. film ili sve ono što nam pruža kompjutor. U kazalište zato idemo tek kad moramo, a neki od nas i tad nerado. U školi smo čitali *Hamleta* i *San Ivanjske noći* i govorili o Shakespeareovu kazalištu *Globe*. Vidjeli smo i neke skice i zanimalo me jesu li se u HNK-u odlučili nešto imitirati ili napraviti nešto potpuno novo. Pogledao sam program prije predstave; neke glumce i suradnike na predstavi znam jer smo lani ovdje sa školom gledali *Hamleta*. Predstava mi se sviđela iako je tekst jako ozbiljan i iako više volim komedije. Kostimi su mi malo neobični, a glazba je vrlo upečatljiva. Samo mi se čini da su ponešto mogli i skratiti jer je sve pomalo razvučeno. Zapravo mi je uvijek nakon gledanja neke predstave, pa tako i ove, žao što češće ne idem u kazalište.

Izjava N. K. neposredno nakon pete reprize u HNK-u.

